

майка си; помисли си, че трябва да я зарадва поне с надеждата за една добра женитба между нея и някой почтен момък от техния край, като прекара през ума си всички собственици, мъже с професии и чиновници, които познаваше. Но те всички бяха пропити с предразсъдъка, че тя не ще може, с тая своя страст към книгите, да бъде добра съпруга; нито пък тя, въпреки, искаше вече да се унизява с някого. В този миг на нея й дойде мисълта да замине, да излезе от тясната среда на малкия градец и да отиде да дири щастието си. За да утеши майка си.

VIII

Между това тя продължаваше да пише пред малкото прозорче с бръмчащите оси. Но беше нещо забъркана, поради думите на майка си и понеже не намираше жива тема за новите си повести. Животът ѝ се струваше плосък, безцветен, макар че в себе си усещаше да тръпне истинска драма от колебания, съмнения и печал. Струваше ѝ се, че е вече остаряла, пълна с опитност, с увяхналото цвете на надеждата между пръстите си. Мислеше, че това се дължи на самотата, на бедността на мястото и на собствения ѝ живот: и губеше надежда, че ще може отново да намери случай да надникне в чуждия живот, богат откъм скърби, тегла, възторзи и проста, но велика човечност, както тогава в черния кръг на мелницата за маслини. Не разчиташе вече на Елия, нито на оживлението за близкия гроздобер, чиито идилични бягри ѝ бяха вече познати и тя ги бе вече използвала в някои свои новели. Ала се случи едно малко премеждие, когато нарочно дошлите за тая работа жени, подтиквани и пощипвани от Иполито, беряха гроздето като го слагаха в кошчета с двойна дръжка, които после се пренасяха, залюляни като люлки от две жени, които изсипваха гроздовете в нарочна кола, подплатена с рогозки, която щом се напълнеше, тръгваше за града, гдето правеха виното. Една от тия жени бе довела детето си, което след като си бе поиграло между редиците лози, изчезна някъде, а след това внезапно го чува да плаче и креши. Все-